

Beste Christophe,

We hebben je allemaal leren kennen als een echte familieman. Sofie en de kinderen waren alles voor jou. Als je over hen sprak dan zagen we de grote liefde in jouw ogen. Daarnaast had je nog een tweede thuis, een tweede grote familie die je koesterde, VSV.

Je begon er als speler bij de miniemen (uw bijnaam was "De Kat"), daarna werd je jeugdtrainer en later nog keeperstrainer. Je deed dit alles met enorm veel passie en gedrevenheid. Je werd op handen gedragen door de spelers.

Enkele jaren geleden besloot je om samen met Sofie de kantine te doen. Zo werd je de motor van de club. Niets was jou te veel en je deed alles met de glimlach.

Vorige week dinsdag incasseerden we een mokerslag. De verslagenheid is enorm, het verdriet oneindig. We zochten allemaal steun bij elkaar en waren in gedachten bij Sofie en de kinderen. We kunnen niet geloven wat er gebeurd is, een slechte droom die spijtig genoeg realiteit is. De uren en dagen nadien verschenen er heel veel berichten, vooral op facebook, met herinneringen aan jou.

Ik zal een kort overzicht geven van enkele toepasselijke teksten die werden gepost door je VSV-vrienden. De personen in kwestie zullen hun eigen woorden wel herkennen, maar eigenlijk gelden ze voor ons allemaal.

"Mensen vragen me soms hoe het komt dat VSV zo een familiale club is. Simpel, mensen zoals jij, Christophe, zorgen daarvoor."

*"Maatje, amigo, kantienjeetje,
Ik ben dikwijls kwaad op jou geweest als ik voor de zoveelste keer een serieuze rekening moest betalen. Ik kan nog altijd niet geloven dat ik dit zondag voor het laatst heb gedaan. Het zal nooit meer hetzelfde zijn in de kantine van onze favoriete club."*

"Laatst vroeg je me, wanneer kom je nog eens een pistolet met gehakt eten samen met mijn vers gemaakte soep. Het was een beetje een ritueel geworden, dit en mijn koffie op zondag voor de thuismatch van de vierdes. Beetje praten over koetjes en kalfjes. Kantienjeetje, kunnen we nog iets drinken en pakt u ook iets. Dit zal niet meer gehoord worden in de kantine, het zou niet meer hetzelfde klinken. Gek, maar die kleine dingen zullen me altijd bijblijven."

"Na de match van de ladies was het alweer hetzelfde liedje, lichten werden gedimd in de kantine, box en discobal gingen aan en er werd alweer voor de zoveelste keer gedanst, gezongen en vooral veel gelachen in uw kantine. Daar kon je echt van genieten, je stond te glunderen achter uwen toog. Dat was meestal ook het moment dat je even wegglipte naar uw keuken om enkele hapjes voor ons klaar te maken. Zo bleven we nog langer plakken aan uwen toog.... En Christophe, daar was je top in."

*“Christopheke, vriendje, maatje,
Zo onwerkelijk dat ik dit wekelijks niet meer zal kunnen zeggen tegen jou. Niks was jou te veel, zowel voor de club als in de dingen die je telkens met een glimlach en met plezier voor iedereen deed. VSV zal nooit meer hetzelfde zijn zonder jouw opgewekte aanwezigheid. Ik ga nooit vergeten toen je me voor het eerst hoorde zingen in Den Boer en tegen me zei. Ma zot, jij kunt zingen of wa, dit moet je echt eens doen in onze kantine. En zo gebeurde het, een week later stak je ineens de micro in mijn handen. We gaan nog samen iets opnemen, zei je, maar dat kan nu niet meer. Ik koester de leuke gesprekken na de feestjes, op het terras samen nog een laatste drinken.”*

“Geen verzoeknummers meer om eens goed uit den bol te gaan, geen lekkere hapjes meer, geen fijne babbel meer, geen sigaretje meer samen roken, geen... Je was een mooi en fijn mens met het hart op de juiste plaats en een lach waar je vrolijk van wordt. Het ga je goed. See you somewhere...”

Al deze mooie woorden van vriendschap, respect en dankbaarheid kan ik alleen maar onderschrijven.

Zaterdag werd een stille wandeltocht georganiseerd door onze dames ploeg. De opkomst was enorm en de deelnemers kwamen uit alle geledingen van onze vereniging. Jong en iets minder jong. We hadden de grote behoefte om elkaar te zien, onze emoties en gedachten delen. Na de wandeling, op het terras van den Boer werd spontaan geapplaudisseerd voor Christophe. Een mooi moment om hem te eren en ook een hartverwarmende steunbetuiging aan Sofie.

Lieve Sofie en familie, wij zullen er altijd zijn voor jullie, nu en in de moeilijke momenten die we samen nog zullen beleven. Ik zal dan jullie favoriete liedje opleggen. *“When the rain begins to fall.”* Hopelijk brengt de tijd wat rust en kunnen de vele mooie herinneringen de pijn van dit grote verlies een beetje verzachten.

Rust zacht Christopheke, je zal gemist worden. Eén van de mooiste sterren hierboven dat ben jij nu.

Hand in hand...

